

Sedlnice - Skotnice - Příbor - 30.3.2018

Pokud byste chtěli zažít dobrodružství a trochu si zamotat hlavu s Českými dráhami, měli jste se s námi vydat na výlet za Sedlnickými sněženkami.

Všechno začalo nevinně. Bylo nám jasné, že cestou do Sedlnic budeme muset několikrát přestupovat. Takže jsme ráno vyrazili vlakem z Frýdku do Frenštátu. Tady jsme přestoupili na vlak do Veřovic a ve Veřovicích bylo další přestupování na vlak směrem Kopřivnice. Vlezli jsme do vagónu, ke kterému zrovna přistavili motorovou lokomotivu a čekali na odjezd. Pán průvodčí nás informoval, že tenhle vagón jede pouze do Štramberka a že budeme muset přestoupit do prvního vagónu, pokud chceme jet až do Kopřivnice. Sedělo se nám dobře a tak jsme se rozhodli přestoupit až ve Štramberku. Dojeli jsme, vydali jsme se do prvního vagónu a ten samý průvodčí, který nám ve Veřovicích radil, ať si sedneme do prvního vagónu, tentokrát „poradil“, že vlak, který stojí na peróně je ten, který později pojedje až do Studénky. Takže jsme zase vystoupili a přidali se k davu lidí, o kterých

jste si mysleli, že čekají až se vlak otevře pro nástup.

Pendlovací vagónek mezi Veřovicemi a Štramberkem....

Nic se nedělo a tak jsem se, po velké domluvě dohodli, že teda pojedeme do Kopřivnice, kde je blízko nádraží muzeum a tam na vlak do Sedlnic počkáme. Než jsme stihli nastoupit, vlak nám odjel. Takže nezbývalo než čekat na otevření prvního vlaku. Po několika minutách se „náš“ vlak dal do pohybu a odjel opačným směrem. Na nádraží zavládlo mírné veselí až zděšení, ale pořád byli všichni v klidu. Za chvíli přijel „náš“ známý motorák z Kopřivnice, připojil si k sobě vagónek z Veřovic, naskákali do něj lidi z perónu a vlak odjel. Na nádraží jsme

Naše osamění na Štramberském nádraží - co bude???

osaměli a čekali co bude dál. Po dalších dlouhých minutách nejistého čekání přijel ztracený vlak ze směru od Veřovic, my konečně nastoupili a vydali se na cestu směr Sedlnice (jedné z nejstarších obcí na Příborsku)..... hurááá

Z polního Sedlnického nádraží jsme se vydali do středu Sedlnic za hlavním cílem naší cesty - Sedlnickými sněženkami. K tomu, jak se dostaly sněženy do Poodří se váže několik pověstí. Níže uvádím dvě z pověstí, které

zaznamenal příborský učitel a kronikář Lubomír Loukotka.

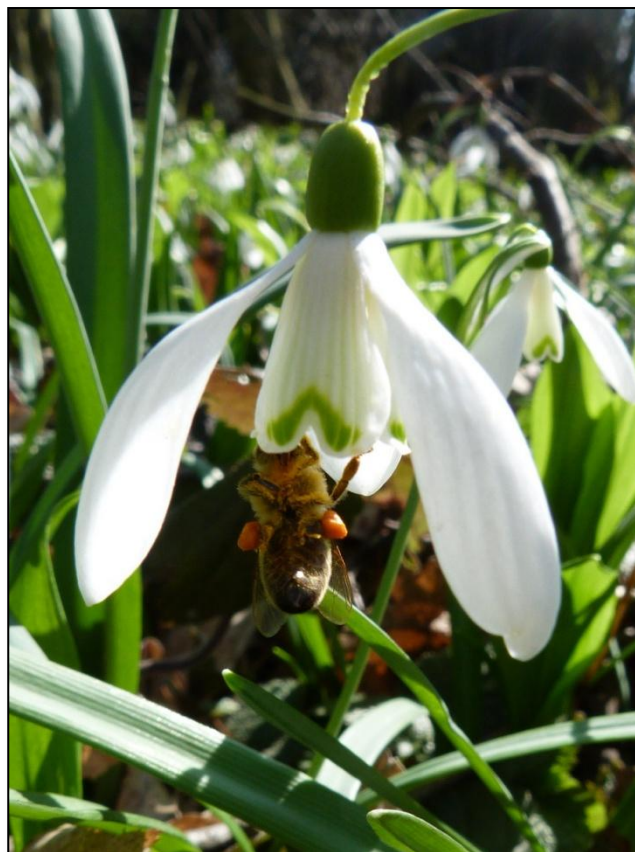
„Před lety žil v jednom sedlnickém statku lakomý sedlák. Nikomu nepřál, ani vlastní dceři Marii. Jednou ji přistihnul v zahradě, jak něco nesla v zástěře. Obořil se na ni, že vynáší ze statku obilí. Ustrašená dcera povídala, že jí to dala neznámá babička, kterou potkala za humny, a že jsou to květinová semena. Lakomý otec ji v zlosti zástěru roztrhnul a semena rozházel po zahradě. Pohrozil pak dceři, že ji z domu vyžene, jestli ze semen nevyrostou květiny. Dcera se celou zimu modlila, aby květiny vyrostly. A hle, sotva zmizel sníh, byla zahrada celá bílá - plná sněženek. No a odtud se už sněženy snadno do Poodří rozšířily...

Druhá pověst je více věrohodnější ;-). Klade původ sněženek do 13. století, „*kdy se prý pod vrchem Kotouč utábořili Tataři. Na den sv. Trojice se strhla silná bouře a říčka Sedlnička se rozvodnila tak, že zaplavila jejich ležení. Voda odplavila celý tábor i s koňmi a zásobami a všichni Tataři se utopili. Seno, které Tataři vozili s sebou a v kterém byla semínka sněženek, bylo odplaveno až na sedlnické louky a do tamějších zahrad. A tak příštího jara rozkvetly všude kolem Sedlničky bílé*

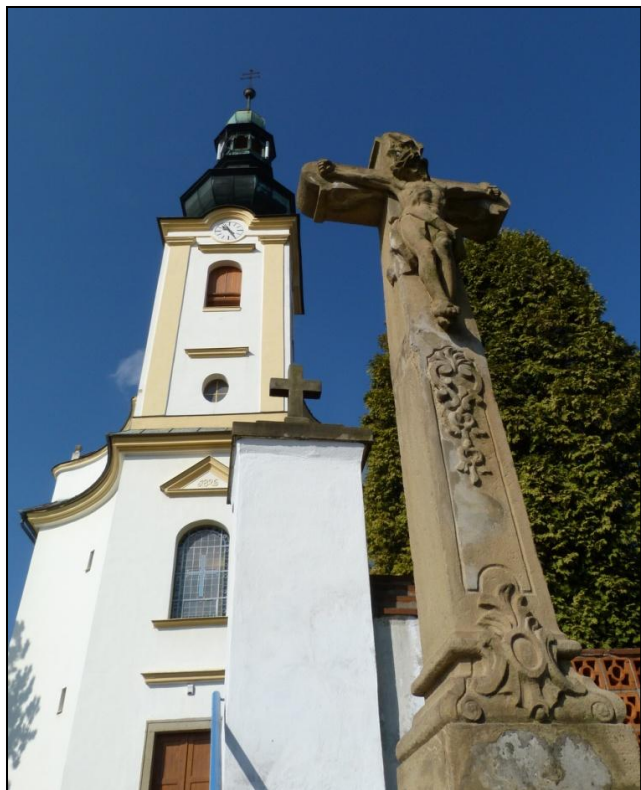
na loukách poprašek čerstvého sněhu. Nejvíce jsme si sněženek užili v Sedlnickém zámeckém parku. Kdysi zámek patřil Eichendorfům a ti jej nechali přestavět v klasicistním slohu. Původně byl půdorys zámku ve tvaru podkovy, dnes ze zámku zbylo pouze jedno křídlo a je nepřístupný. Od roku 1818 se stal spoluvlastníkem zámku, spolu se starším bratrem

sněženky. A protože se Sedlnička vlévá do Odry, rozšířily se tak postupně díky ní sněženky až do Poodří, kde každého jara rozkvétají."

Podobná pověst se váže např. i k šafránům v Lačnově. Každopádně sněženek je tady opravdu hodně a mnohdy si připadáte, jako by byl

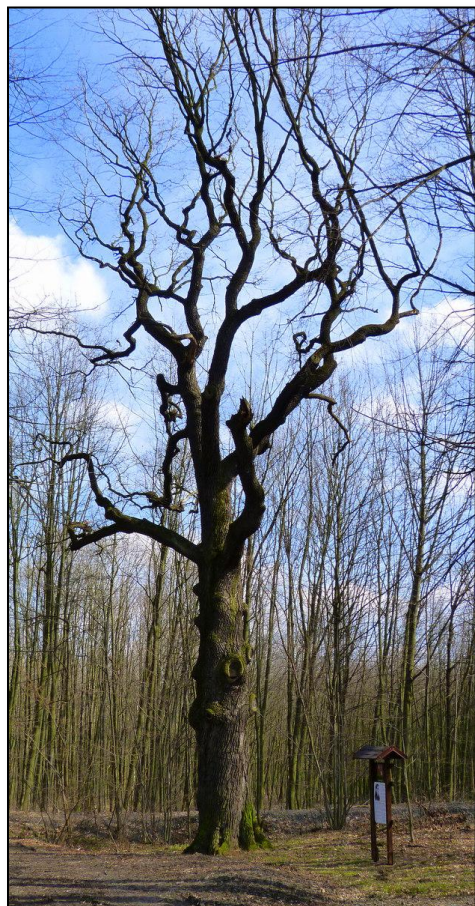

Vilémem, německý romantický básník Josef Eichendorff. Jemu je věnován také pomník před zámek vybudovaný místními občany z balvanů vyzvednutých z blízké říčky. Jedná se o bludné balvany, které sem doputovaly spolu s ledovcem v době ledové. Ledovec zde dosahoval výšky pouze desetipatrového domu. Kousek odtud u Ostravy už byl vysoký přibližně 300 m.

Jednou z hlavních dominant Sedlnic je barokní kostel sv. Michael archanděla s velmi pěknou barokní farou v těsné blízkosti.

Naše další cesta pokračovala po cyklotrase ze Sedlnic do Skotnice. Asi kilometr od Sedlnic jsme se šli podívat na památný Josefův dub pojmenovaný po nám již známém básníku Josefu Eichendorffovi, který zde rád sedával a nacházel inspiraci pro svou tvorbu.

V roce 2016 byla v Novojičínském archivu nalezena fotka, která zachycuje dub s částí budovy na protější straně. Snímek byl důkazem potvrzujícím vyprávění nemnoha pamětníků, že památný strom nerostl osamoceně a byl podnětem k postavení současného netradičního památníku.

Tato lokalita je zajímavá nejen památným dubem a domečkem, ale také třešňovou alejí, kterou zde od roku 2014 vysazují

čeští herci nominovaní na cenu Miroslava Moravce za dabing. Pomyslným králem a královnou českého dabingu jsou Miroslav Moravec a Valerie Zavadská, kteří zde mají svůj strom - blížence a také pamětní destičku s datem založení aleje. Každý oceněný dabér zde potom zasadí svůj strom a dostane k němu namalovaný kámen s číslem. Číslo 19 má např. dabér Vilém Skalický.

Od aleje a památného dubu už to bylo kousek do Skotnice, kde jsme si odpočinuli v restauraci U žabáka.

Poslední část cesty vedla podél řeky Lubiny do Příbora

Název řeky Lubiny prý vznikl ze slova „lúbí“. Podle pověsti totiž „*pasáci, kteří hledali ztracené krávy, měli jistotu, že je najdou u pramenů potůčků, kde je tráva nejšťavnatější a nejbujnější, což se kravičkám líbí, v nářečí „lúbí“*“. Těm místům se začalo říkat Lubinky a pramenům Lubinka. Dále k Frenštátu byl již potok zesílen několika přítoky a proto se mu říkalo Lubina."

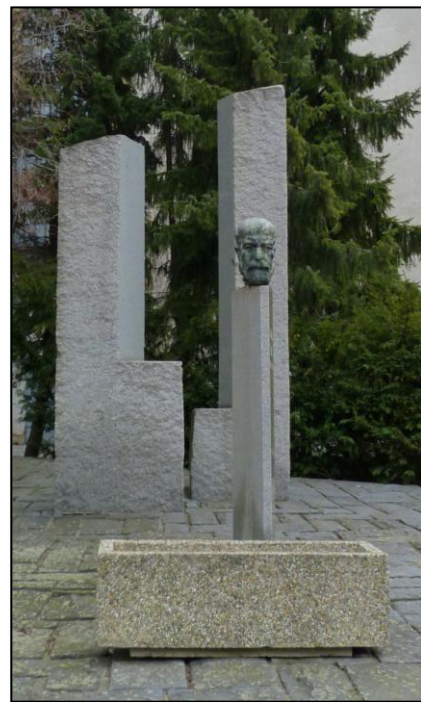
A když už jsme u těch původů jmen, vždycky mě zajímalo, jak přišlo město Příbor ke svému jménu, přece jenom se mi nezdálo, že by tady vyráběli příbory. A pověst opět vypráví něco jiného: „*Původ jména se klade do dob, kdy kraj plenili tataři. Lidé se před nimi schovali do lesů. Tataři opuštěné město vydrancovali a vypálili a jelikož bylo tehdy celé město dřevěné, zůstaly z něj jen kouřící spálené trosky. Když se lidé po delším čase vrátili do svých domovů, našli jen*

spáleniště. Nové město proto vyrostlo opodál na návrší nad řekou Lubinou, a protože prý přeživší křesťané spáleništi říkali „zbor“, začali nedalekému městu říkat „Přízbor“ a teprve mnohem později jedno písmeno z názvu vypustili a tak vzniklo dnešní pojmenování Příbor.“

Při příchodu do Příbora nás vítal pohled na kostel Narození panny Marie – původně gotický kostel s renesanční věží později

zastřešenou cibulovou bání. Někteří z nás se rozhodli využít necelou hodinu času k odjezdu vlaku a vydali se do informačního centra. Ostatní, s vidinou návštěvy nádražní hospůdky, pokračovali směrem k nádraží.

Všichni asi ví, že Příbor je rodištěm Sigmunda Freuda, prošli jsme proto kolem jeho památníku z roku 1969 a hledané pidi infocentrum jsme našli až v rodném domě Sigmunda Freuda, u kterého byly právě nádherně rozkvetlé krokusy.

Dům, ve kterém se narodil Sigmund Freud a žil zde do svých 3 let je jediným zachovaným domem ze Zámečnické ulice, která byla celá v roce 1975 zbourána. V roce 2005 byl odkoupen od soukromého vlastníka a rekonstruován do podoby měšťanského domu II. poloviny 19.století. Před domem stojí měděná pohovka na které kdysi dávno odkrývali svá tajemství Freudovi pacienti. Motto vytepané u pohovky „Usad' se a rozjímej, vstaň a konej” nás vybízí k posezení i zamyšlení se nad životem a sebou samými. A jen tak mimochodem - sedí se na ní parádně ;-)

Nás už teď čekal krátký sestup na Příborské

nádraží, kde jsem se setkali s ostatními (hospůdka se nekonala) a společně jsme čekali na vlak do Veřovic. Tady jsme jen jednou přestopili a jeli v klidu až do Frýdku (co víc si na konci pěkně stráveného dne přát).

Sněženky

Joseph Freiherr von Eichendorff

Vzdáleným zpěvem nocí

tiše zněl sad v šepotu vánku:

*„Zvonečky něžné, vzbud'te se
z dlouhého spánku,*

*Či nechcete snad radost dnů
příštích nám již zvěstovat?*

*Nebyl to zpěv, byly to pocely,
stříbrné zvonky zazněly nádherou
jara.*

*Klesly však bolesti, když sněhy
poslední svůj závoj rozprostřely.*

*I básník zmlkl slovem, jímž vzkřísil
jaro kvetoucí nad jeho hrobem.*

